

ster for patienterne rundt omkring i landet. Der er stadig hospitalsgange, som bliver lukket af brandmyndighederne, fordi patienterne ligger på gangene. Der er stadig hospitaler med meget, meget betydelige ventelister. Det er noget, Folketinget er nødt til at agere over for. Det er ikke nok, at vi vedtager dagsordener under forespørgselsdebatter. Der skal sættes penge af. Der skal sættes de ressourcer af, som kan få nedbragt disse ventelister. Det tema var det første, Fremskridtspartiet gerne ville diskutere med regeringen.

Det næste tema, som vi syntes der var grund til at få diskuteret, var problemerne med at finde det, vi kalder ægte plejehjemspladser til de ældre, altså plejehjemspladser, hvor senildemente og andre pensionister, andre ældre, som har et stort plejebæhov, kan få en seriøs og ordentlig tilværelse. Den slags plejehjemspladser er der et akut behov for rundt omkring i mange kommuner. Kommunerne har meddelt, at de ikke har ressourcer til at klare det problem. Altså havner det som en del af en finanslovsituation.

Så har vi igennem de senere år opnået en række teknologiske fremskridt, som gør det muligt at give de forskellige handicapgrupper i Danmark nogle forbedringer. Vi har i den forbindelse særligt peget på, at det burde være sådan, at langt flere handicappede blev udstyret med mobiltelefoner, så de kunne få forbedret deres velfærd ved at få en højere grad af trykthed omkring deres tilværelse, når de konstant kan være i forbindelse med alarmcentral, familie og andre. Og i dag er vi så privilegerede, så omkostningerne ved at udstyre handicappede med mobiltelefoner er langt lavere, end de nogen sinde har været tidligere.

Så har vi den opfattelse i Fremskridtspartiet, at personskattelettelse fortsat er en nødvendighed. Den skatteomlægning, som den seneste skattereform var udtryk for, stemte vi imod, og vi mener, at den rigtige måde at få gennemført personskattelettelse på i Danmark, fortsat vil være at give skattelettelserne fra bunden, så de mennesker med de laveste indkomster, de mennesker med de dårligste økonomiske forhold er dem, der oplever skattelettelsen stærkest og bedst, og det er en forhøjelse af den skattefri bundgrænse.

Men hvert andet år er det bedre at lave en personskattelettelse, og det skyldes, at hvert andet år har man en overenskomstsituation, og hvert andet år har man altså mulighed for at lade en sådan personskattelettelse indgå som et element i overenskomstforhandlingerne.

Folketinget har tidligere brugt en sådan fremgangsmåde; det var, dengang vi afskaffede sømandsskatten. Da skete der det, at sidste paragraf i lovgivningen fordrede, at når der blev indgået nye overenskomster mellem de berørte parter, altså henholdsvis rederierne og sømændene, skulle skattelettelsen være indarbejdet. Vores forslag var derfor, at man benyttede den nuværende situation til at vedtage en personskattelettelse og så gjorde det betinget af, at arbejdsmarkedets parter kom med en nulløsning som absolut minimum, helst måske en minusløsning, og lod personskattelettelserne gå ind og give den fremgang i nettolønnen, som folk selvfølgelig har et akut behov for.

Det sidste tema er erhvervsbeskatningen i Danmark, som vi stadig mener er alt for høj, og særlig har vi det problem i Danmark, at vi har en række erhvervsskatter, som egentlig ikke bidrager med det store provenu til statskassen, men for de pågældende virksomheder er det til umådelig stor gene, at de skal betale de pågældende erhvervsskatter.

Endelig er der i denne kategori selvfølgelig også spørgsmålet om CO₂-afgiften, som vi mener bør fjernes i Danmark nu, hvor man definitivt har besluttet i EU, at en sådan afgift ikke bliver en afgift, som alle de andre EU-lande vil indføre. Derfor mener vi ikke, at de forudsætninger, der gjorde sig gældende, dengang man indførte CO₂-afgiften i Danmark, er til stede længere. Man brugte jo dengang som direkte argument, at det øvrige EU var undervejs, og derfor ville konkurrenceforværringen for dansk erhvervsliv ikke komme til at betyde noget. Nu ved vi, at de andre EU-lande ikke kommer med, og derfor har vi altså en ensidig forværring af dansk erhvervslivs konkurrenceevne, og det synes vi ikke er noget, som vi på nogen måder kan være bekendt.

Men denne ene seance den 31. oktober i år var den eneste form for forhandlinger, regeringen ønskede med Fremskridtspartiet, på trods af at vi vedrørende disse fem helt præcise og konkrete emner pegede på temaer, som vi ønskede at forhandle. Det er selvfølgelig fair nok; det er en regerings privilegium at afgøre, hvem man ønsker at forhandle med, og man har altså denne gang valgt at fravælge Fremskridtspartiet.

Det betyder selvfølgelig så, at vi er nødt til i forhold til arbejdet her i Folketingssalen at iværksætte vores egne tiltag. I første omgang har vi i betænkningen til finanslovsforslaget og senere i tillægsbetænkningen redegjort grundigt